

Zondag 29 januari 2017 Jouw hand mijn glimlach

Lezingen: Ezechiël 36 : 26 – 28
 2 Korintiërs 5 : 14 – 20
 Mattheus 5 : 23 - 24

Wat ons drijft is de liefde van Christus.

De liefde van Christus maakt dat wij hier samen zijn.
De liefde van Christus bindt ons tot een verbondenheid met elkaar. En helpt de liefde van Christus ons om stand te houden in het leven, in voor- en tegenspoed.
Zijn hand, ons toegestoken, brengt een glimlach op ons gezicht.

De liefde van Christus inspireert ons tot liefdevolle daden. De liefde van Christus maakt ons tot wie wij zijn.
Wat ons drijft is de liefde van Christus. Het is niet zo dat wij hier elke dag bij stilstaan. Soms voelen we die liefde van Christus niet. Of handelen we er niet naar, laten we ons leiden door andere principes. En worden muren gebouwd. En toch, de liefde van Christus is de basis van ons bestaan. Onze uitgestoken hand naar de ander brengt hopelijk een glimlach op het gezicht van de ander.

Wat zouden we graag willen dat het zo zal zijn in onze wereld. Dat een uitgestoken hand een glimlach brengt in het leven van de ander.

Maar hoe is onze realiteit? Hoever komt onze uitgestoken hand? We stuiten dan op zoveel muren. Elkaar de hand reiken lijkt onmogelijk.

Zoveel muren in de wereld waarin we leven.
Het is wel eens beter geweest.
Maar er wordt weer gebouwd.

Muren van angst,
muren van scheldwoorden,
letterlijke muren bij de grenzen van landen.

Muren bouwen is heel menselijk.
We doen het allemaal wel eens.
Probeer maar eens na te gaan bij uzelf.
Als iemand iets vervelend zegt, dan is het net alsof
er van binnen iets omhoog gaat.
Ach, het maakt ook niet uit- een muurtje van
onverschilligheid.
Zo, jij bent ook anders niet makkelijk - een muurtje van
verwilt.
Wij zijn mensen,
wij hebben allemaal onze pijnpunten
en we zijn kwetsbaar.
We kunnen gekwetst worden.
En dat doet pijn. Zoveel gebrek aan liefde. Zoveel haat
en minachting, discriminatie. We hebben de stenen
geplaatst.

En muren kunnen steeds hoger worden.
Hoger en hoger, totdat we de andere kant niet meer
kunnen zien.
Totdat we niet meer kunnen zien wie er aan de andere
kant staat.
De ander wordt de anonieme ander.
Iemand over wie je kunt schelden,
over wie je kunt beslissen,
iemand die je weg kunt zetten.

Vindt u ook dat er teveel muren worden gebouwd in de
wereld waarin we leven?

Er zijn zoveel momenten in de afgelopen tijd geweest
dat ik dacht: hoe moet dat allemaal?
Hoe gaat de toekomst er uit zien?
Met al die muren, en mensen die elkaar niet meer kunnen
zien.

Als je het nieuws bekijkt, vragen we ons toch af:
Waar moeten we beginnen?
We willen wel iets betekenen voor de wereld,
maar soms voelt het te veel, te groot voor ons.

De evangelietekst van vandaag uit Mattheüs maakt het
concreter.
Als je een offer brengt naar het altaar
en je herinnert je daar dat jouw broeder of zuster je nog
iets verwijt,
laat dan je gave achter en ga je eerst met de ander
verzoenen.

De woorden brengen het terug naar hier.
Tussen de ander en ons.
En God.
Je kunt niet echt verder, als er een kink in de kabel zit.
De lijn naar God, verwoord met die woorden : van 'naar
het altaar gaan', die lijn is mistig als er nog iets zit
tussen mensen.
En meestal weten we dat ook wel, voelen we dat.
Is het daarom ook niet, als mensen bijna aan het eind van
hun leven zijn,
op de drempel naar het eeuwige, dat ze beginnen na te
denken over welke ruzies of onuitgesproken dingen er
nog liggen tussen hen en anderen?
Want het is toch ook vaak dat storing op de lijn met de

ander storing op de lijn met God is.

Ik zou het zelfs nog dichterbij kunnen brengen,
voor iedereen die muren wil doorbreken, voor iedereen
die de wereld wil verbeteren.

Een muur begint als een eerste steen wordt gelegd.
Een eerste steen wordt vaak gelegd als we ons geraakt
voelen, daar waar we kwetsbaar zijn.
Als we onzeker zijn,
dan komt de muur omhoog in een ruimte waarin we
denken dat we uit de toon vallen.
Of dat nou gaat om onzekerheid over:
ons uiterlijk, onze rimpels, onze ouderdom.
Onze verlegenheid, wanneer we niets weten te zeggen in
een gesprek, wanneer we ons alleen voelen op een
receptie, onze neiging om te veel te drinken, te veel te
roken,
wanneer we uitvallen tegen onze naasten.
Wanneer het ons niet lukt om ons gelukkig te voelen.

Zou het daar beginnen? Misschien nog wel dichterbij.
Met alles lief te hebben wat je het meest vervelend vindt
van en in jezelf. Bij vlagen misschien wel haat.
En waar we het liefst niet naar zouden willen kijken.
Als we in staat bent om juist daar compassie voor te
hebben, dan zal de wereld toch veranderen?

Als je het goed hebt met jezelf,
komt het niet als storing op de lijn met de ander.

Ja maar, dat is toch bijna bovenmenselijk?

Hoe moeten we dat dan doen?

Hoe kun je gaan liefhebben wat en wie we haten?

In de woorden van Paulus lezen we iets wat ons verder zou kunnen helpen.

En dat waren de woorden:

de maatstaven van deze wereld.

Er staat: wat ons drijft is de liefde van Christus.

Daarom beoordelen we vanaf nu niemand meer volgens de maatstaven van deze wereld.

Want: wij kijken toch heel vaak met de maatstaven van deze wereld?

Als we kijken met de maatstaven van de wereld

dan zien we Jezus, een man van vlees en bloed,

tweeduizend jaar geleden,

aan zijn eind komen op een kruis.

Maar als we anders kijken, nieuw kijken, dan zien we Christus,

gestorven maar ook weer opgestaan en tot aan de dag van vandaag hier met ons.

Als we met de maatstaven van de wereld kijken

dan zien we onszelf, onze gebreken, onze

onvolkomenheden. En we keuren onszelf af, niet goed genoeg, nooit goed genoeg.

Maar als we anders kijken, nieuw kijken, zien we dat

lichaam dat ons al die dagen draagt, zien we onze

pogingen in een ander licht,

zien we het goede in wie we zijn /pogen te zijn, ieder uniek.

Als we met de maatstaven van de wereld kijken,
naar de wereld, zien we mensen graaien en verdeling
zaaien,
horen we de scheldwoorden en de haat.
Zien we: niet genoeg banen voor iedereen,
niet genoeg plek.
Maar als we anders kijken, nieuw kijken, zien we de
ander als onszelf,
zien we de angst in de ogen van de ander, zien we onze
onzekerheid weerspiegelt,
zien we overvloed en genoeg plek en eten voor iedereen.
Was er niet ooit een verhaal over vijf broden en twee
vissen? Een uitgestoken hand brengt toch een glimlach?

Met andere ogen en een nieuw hart mogen we kijken,
zoals ook de oude profeet Ezechiël al zei:
dit zegt God: ik geef jullie een nieuw hart en nieuwe
geest,
ik zal je versteende hart uit je lichaam halen,
en je er een leven hart voor in de plaats geven.

Dat wij in die Geest verder zullen gaan,
als we elkaar de hand reiken,
en een glimlach op ons gezicht verschijnt.

Loosdrecht, Pauluskapel
ds. Hillegonda Ploeger